

Den gode herden

Predikan i Gustaf Adolfskyrkan Tredje söndagen i påsktiden 4 maj 2025 av Arne Wikström

Herdepsalmen 23 är kanske det mest lästa och älskade bibelordet över huvud taget! Många av oss här kan nog den utantill – åtminstone i den gamla översättningen! 23 psalmen var bland det första jag läste, efter *Far ror* och *Mor är rar*. Jag lärde mig snabbt psalmen utantill, men jag hade lite problem med käppen och staven, så det hoppade jag helt sonika över. Och vissa saker får vi hoppa över - tills vidare. Som Luther sa: När jag inte förstår ett bibelord så lyfter jag på hatten och går vidare.

Min favoritmålning av denna psalm finns här i kyrkan, inne i sidokapellet. Det är den danske konstnären Joakim Skovgaard som har målat den. Det står under tavlan: *Herren är min hyrde, mig skal intet fattes, han lader mig ligge pan blommende enge, han leder mig till sakta rindende vande.*

Jag hörde om en liten flicka som hade svårt att lära sig psalmen utantill. I stället för att säga Herren är min herde, mig skall intet fattas, så deklamerade hon högtidligt: *Herren är min herde, jag skall inte fattas*. En underbar felsägning eller hur? Ett ord som vi alla behöver! Om du inte minns något annat från den här gudstjänsten så kom ihåg detta! *Herren är min herde, jag skall inte fattas!*

Jonas Gardell skriver: *Försök att minnas det: Du är inte glömd! Ditt namn är skrivet i Guds händer.*

I den bibliska omvärlden var herden en högst naturlig företeelse, men herdeyrket var både hårt och krävande. På dagen måste herden se till att hjorden hade bete och tillgång till vatten. På natten fick herden övernatta ute i det fria tillsammans med sin hjord för att skydda dem från vilda djur och tjuvar. Varje herde hade fullt ansvar för sin hjord. Fåren var helt beroende av sin herde. Utan herde så går fåren en säker död till mötes. Det är utifrån denna verklighet som Bibeln framställer herden som ett ideal, en god ledare och förebild. Vi möter herdegestalten i alla texterna denna söndag.

Den gode herden ger sitt liv för fåren. Jesus tvekar inte att lida för sin hjord. Han ger sitt liv för fåren. Han har härdat ut även i oförtjänta lidanden, och det har också vi kallats till. Hur skall vi klara av det? Genom att följa i hans fotspår. Herden anger

riktningen. En herde går inte bakom sin hjord och piskar på sina får. Nej, herden går först och leder sin hjord på rätta vägar. Därför har han sin långa herdestav för att fåren lätt ska se var han finns.

Jag kan bara instämma med Joel Halldorf när han säger att *vår kallelse inte främst är att vara Guds advokater eller försäljare – utan att vara efterföljare*. Spana efter herdens stav och gå i den riktningen! Där finns din gode herde Jesus. Vi kan inte forma och bemästra världen, men i det lilla kan vi i trohet följa Jesus – så länge oss dagen förunnas.

Jesus Kristus är den gode herden, som ser varje enskild människa och bryr sig om henne. Han tar hand om de sina under resans gång. Han helar, botar och leder de vilsegångna rätt! Och ibland bär han oss. I söndagsskolan sjöng vi: *Jesu lilla lamm jag är, på sin axel han mig bär. Över berg och djupa dalar, hem till himlens ljusa salar. Jesu lilla lamm jag är, på sin axel han mig bär.*

Vi ber med biskop Caroline Krook:

*Herre är det sant
att Du vill värna och vårda?*

*Du bryr Dig om mig också
och vill försvara mig mot alla angripare, alla
rovdjur, som nafsar mig i hämlarna
och jagar mig tills jag är utmattad.*

*Mitt i rovdjursflocken står Du: - Stopp! Rör
henne inte. Hon är min.*

*Du är mitt skydd, Herre,
min försvarare, min starke, gode herde.*